

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7207/2567

พนักงานอัยการจังหวัดชลบุรี โจทก์ นาย ว. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 27, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 224

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาจำเลยเฉพาะความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และสั่งไม่รับฎีกาจำเลยในความผิดฐานอื่น ซึ่งจำเลยอาญาฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้น ต่อศาลฎีกาได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 224 แต่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่เมื่อคดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และให้ลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้โดยใช้วิธีอื่นซึ่งมิใช่วัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้นกระหังละไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า ขอให้ลงโทษสถานเบาและลดโทษ ซึ่งเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 2 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อฎีกาจำเลยต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวมา และศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาจำเลยแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279 และนับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 1473/2565 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม (เดิม), 277 วรรคสอง (ที่แก้ไขใหม่) (ที่ถูก ต้องระบุมตรา 279 วรรคหนึ่ง (เดิม) ด้วย), 279 วรรคสอง (เดิม), 279 วรรคห้า (ที่แก้ไขใหม่) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เป็นการกระทำความผิดผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นความผิดบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 14 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุก 7 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ จำคุกกระทงละ 8 ปี รวม 24 กระทง เป็นจำคุก 192 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้โดยใช้วิธีอื่นซึ่งมิใช่วัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้นจำคุกกระทงละ 8 ปี รวม 34 กระทง เป็นจำคุก 272 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้

โดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมีใช้อวัยวะเพศล่งล้าอวัยวะเพศของเด็กนั้น เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท (ที่ถูก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี จำคุก 12 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี คงจำคุก 7 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี คงจำคุก 3 ปี 6 เดือน ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ คงจำคุกกระทงละ 4 ปี รวม 24 กระทง เป็นจำคุก 96 ปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้โดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมีใช้อวัยวะเพศล่งล้าอวัยวะเพศของเด็กนั้น คงจำคุกกระทงละ 4 ปี รวม 34 กระทง เป็นจำคุก 136 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี คงจำคุก 6 ปี รวมจำคุก 248 ปี 6 เดือน แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) นับโทษจำคุกต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 1473/2565 หมายเลขแดงที่ อ 836/2566 ของศาลชั้นต้น จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาจำเลยเฉพาะความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และสั่งไม่รับฎีกาจำเลยในความผิดฐานอื่น ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นนั้นต่อศาลฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 224 แต่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบ จึงเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ แต่เมื่อคดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และให้ลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้โดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมีใช้อวัยวะเพศล่งล้าอวัยวะเพศของเด็กนั้นกระทงละไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับว่า ขอให้ลงโทษสถานเบาและลดโทษ ซึ่งเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 2 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อฎีกาจำเลยต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวมา และศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาจำเลยแล้ว จึงไม่จำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาดังกล่าวให้จำเลยทราบแต่อย่างใด ดังนี้ ความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้โดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมีใช้อวัยวะเพศล่งล้าอวัยวะเพศของเด็กนั้น จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยมีว่ามีเหตุลงโทษจำเลยในสถานเบาและลดโทษให้แก่จำเลยในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ลักษณะการทำความผิดของจำเลยเป็นการล่วงละเมิดทางเพศโดยอาศัยความรู้เพียงสาของผู้เสียหายอันเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีและความสงบเรียบร้อยของประชาชน พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ทั้งโทษจำคุกที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดก่อนลดโทษนั้น นับว่าเป็นคุณแก่จำเลยมากแล้ว และศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยังลดโทษให้จำเลยกระทงละกึ่งหนึ่งซึ่งเป็นการลดโทษขั้นสูงสุดตามกฎหมายแล้ว กรณีจึงไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขอีก ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ธนาคม ลิ้มภักดี · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7207/2567>